

24/11/2024

Ο Μητροπολίτης Φθιώτιδος για το Ευαγγέλιο της Κυριακής ΙΓ΄ Λουκά και τον πλούσιο νέο

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος](#)

Στον ιστορικό παλαιό Μητροπολιτικό Ναό του Αγίου Νικολάου Λαμίας, ο οποίος αποτελεί έναν από τους πολλούς Ναούς της οδού Εκκλησιών στην πόλη της Λαμίας, στις παρυφές του Κάστρου της πόλεως, ιερούργησε την [Κυριακή ΙΓ΄ Λουκά](#), 24 Νοεμβρίου 2024, ο [Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών](#).

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν απευθείας τηλεοπτικά, ραδιοφωνικά και διαδικτυακά.

Το Ιερό Αναλόγιο κόσμησε με την παρουσία του ο κ. Γεώργιος Νιούτσικος, πρώην πρωτοψάλτης του Μητροπολιτικού Ναού Καρπενησίου και του Μητροπολιτικού

Ναού Αγίου Μηνά Ηρακλείου Κρήτης.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών ανέφερε:

«Σήμερα έρχεται για μία ακόμη φορά η Αγία μας Εκκλησία, να μας προσκαλέσει στην οδό της ελευθερίας, στην ζωή της ελευθερίας. Έρχεται να μας λυτρώσει από τα δεσμά, τα οποία πολλές φορές μπορεί να θέσει στη ζωή μας ακόμη και η καλή προαίρεση, ακόμα και η καλή διάθεση, ακόμα και η επιθυμία μας να είμαστε σωστοί χριστιανοί, ακόμα και ο πόθος και η λαχτάρα μας, όταν γίνεται χωρίς επίγνωση, όταν είναι ένας ζήλος άνευ επιγνώσεως, όπου εγκυμονεί κινδύνους για την πνευματική μας ζωή, γιατί μπορεί να μας οδηγήσει σε αρτηριοσκλήρωση, μπορεί να μας οδηγήσει σε στενοκαρδία, σε σκληροκαρδία, να μας εγκλωβίσει στο γράμμα του νόμου και των τυπικών θρησκευτικών διατάξεων και να χάσουμε το νόημα της ζωής, που είναι ο ίδιος ο Χριστός, να μείνουμε άνευ νοήματος, να μείνει η ζωή μας άνευ ουσίας, να γίνει άνευρη, εγκλωβισμένη, μονάχα σε ένα γράμμα, αλλά όπως ο ίδιος ο Χριστός μας λέει «τὸ πνεῦμα ζωοποιεῖ, τὸ γράμμα ἀποκτείνει».

Έτσι λοιπόν ο Απόστολος Παύλος απευθυνόμενος προς Γαλάτας, στην Επιστολή του, απευθυνόμενος όμως σε όλους τους χριστιανούς, απευθυνόμενος και στους χριστιανούς του σήμερα και του αύριο και κάθε εποχής, έρχεται να μας φανερώσει και να μας αποκαλύψει για μία ακόμη φορά τη ζωή του Σταυρού, η οποία δεν είναι ζωή δουλείας, αλλά είναι ζωή απελευθέρωσης από τη δουλειά για αυτό και τονίζει ότι «ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινῆ κτίσις».

Απασχολούσε τους Ιουδαίους της εποχής, αυτό ήταν το μεγάλο τους πρόβλημα, έτσι παθαίνουν οι άνθρωποι, οι οποίοι εγκλωβίζονται στο επουσιώδες και η εμμονή στο επουσιώδες, είναι αυτή η οποία οδηγεί στον φονταμενταλισμό, είναι αυτή, η οποία οδηγεί στη δεισιδαιμονία, είναι αυτή, η οποία οδηγεί στην προκατάληψη, είναι αυτή, η οποία οδηγεί στον φανατισμό. Είχαν εγκλωβιστεί οι άνθρωποι, οι πρώτοι χριστιανοί της εποχής, αν πρέπει να συνεχίζουν την ιουδαϊκή παράδοση της περιτομής ή αν θα πρέπει να υιοθετήσουν τις παραδόσεις, τις οποίες εκόμιζαν οι άλλοι άνθρωποι, καθώς ο χριστιανισμός έφερνε σε διάλογο τους Ιουδαίους με όλο τον κόσμο της εποχής, με τον σύγχρονο τότε κόσμο όπως κάνει και σήμερα και πάντοτε ο χριστιανισμός. Ανοίγει πόρτες και θύρες διαλόγου ανάμεσα σε λαούς και πολιτισμούς κι ο Απόστολος Παύλος παρά το ότι ήταν Ιουδαίος, παρά το ότι υπήρξε όπως ο ίδιος ομολογεί, ζηλωτής των πατρικών παραδόσεων περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο, έρχεται και δίνει την προοπτική της πραγματικής ελευθερίας, ότι για όποιον πιστεύει στον Χριστό δεν τον απασχολεί

αν θα έχει περιτομή ή αν δεν θα έχει, αν θα έχει ακολουθήσει κάποια από τα έθιμα ή αν θα τα έχει υπερβεί, αλλά αυτό το οποίο έρχεται ο Χριστός να φέρει στη ζωή του είναι ένας καινούργιος κόσμος είναι «ή καινήκτισις». Έρχεται να αναδημιουργήσει τον άνθρωπο, να τον αναστήσει, να τον ανανεώσει, να τον απαλλάξει από σχήματα και σχέδια και γράμματα και τυπικές διατάξεις και από μία απέραντη περιπτωσιολογία, η οποία καθιστά τον άνθρωπο ανάπηρο, δεν τον αφήνει να αναπτυχθεί, αλλά τον εγκλωβίζει μέσα σε έναν κυκεώνα, σε ένα λαβύρινθο του τι πρέπει και τι δεν πρέπει, του πως πρέπει και πως δεν πρέπει, το μέχρι που και μέχρι πότε και μέχρι ποιο σημείο μπορώ να φτάσω. Έρχεται ο Χριστός και προσκαλεί τον άνθρωπο στη ζωή της πραγματικής αγάπης, που είναι η σταυρωμένη ζωή, στη ζωή της θυσιαστικής αγάπης, στη ζωή της πραγματικής αγάπης, της πραγματικής εξωστρέφειας.

Και αυτό βλέπουμε να το επιβεβαιώνει και ο Ευαγγελιστής Λουκάς μέσα από την ευαγγελική περικοπή. Πλησιάζει ένας νέος το Χριστό και του ζητάει να μάθει, επιζητώντας βέβαια μέσα του μία αυτοδικαίωση, μία επιβεβαίωση, είναι ψυχολογική ανάγκη αυτή ανθρώπων, οι οποίοι ή έχουν υπερεκτιμήσει το εγώ τους ή το έχουν υποτιμήσει, οι οποίοι είτε από υψηλή αυτοεκτίμηση είτε από χαμηλή αυτοεκτίμηση προσέρχονται οι άνθρωποι και αναζητούν μία επιβεβαίωση.

Κι έτσι πλησιάζει τον Χριστό και ένας νέος και λέει στο Χριστό «διδάσκαλε αγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;», τι πρέπει να κάνω για να είμαι ευτυχισμένος στη ζωή μου, τι πρέπει να κάνω για να βρω το νόημα της ζωής μου, τι πρέπει να κάνω για να είμαι πραγματικά γεμάτος, χαρούμενος, ολοκληρωμένος; Κι ο Χριστός, ο οποίος διαβλέπει, γνωρίζει, ξέρει όσο κανείς άλλος, μας γνωρίζει όσο κανείς άλλος, του λέει πρώτα αυτό που θέλει να ακούσει για να τον οδηγήσει μετά σε αυτό που τον ωφελεί και που δεν είναι αυτό που θέλει να ακούσει, του λέει γνωρίζεις το νόμο, γνωρίζεις τις εντολές, γνωρίζεις τον Δεκάλογο του Μωυσή που έλαβε στο Όρος Σινά, γνωρίζεις τις βασικές αρχές της παραδόσεώς μας, τήρησε αυτά. Τα τηρείς αυτά; Τα εφαρμόζεις αυτά; Και αισθάνεται την πρώτη ικανοποίηση, μην μπορώντας να σκεφτεί ότι ο Χριστός θέλει να μας οδηγήσει στην «καινή κτίση», θέλει να μας απαλλάξει από αυτή τη φυλακή της αυτοεπιβεβαίωσης, θέλει να μας απαλλάξει από αυτήν τη φυλακή της αυτάρκειάς της πνευματικής, από αυτή τη φυλακή του ναρκισσισμού του πνευματικού, από αυτήν τη φυλακή και τη δουλειά του ελιτισμού και απαντά υπερήφανα: «ταῦτα πάντα ἐφυλαξά μην ἐκνεότητός μου», «όλα αυτά τα τηρώ από τότε που γεννήθηκα».

Έρχεται και λέει, ούτε λίγο ούτε πολύ στο Χριστό: «είμαι καλό παιδί, είμαι του κατηχητικού παιδί, είμαι της Εκκλησίας, κάνω ό,τι μου λέει η μαμά μου και ο

μπαμπάς μου, είμαι καθωσπρέπει παιδάκι, έχω μια πολύ καλή εικόνα, δεν με κουτσομπολεύει κανένας στην πλατεία, στην περιοχή, στη «γούρνα», δεν μιλάει κανείς για μένα, έχω μια αψεγάδιαστη εικόνα». Κι ο Χριστός από εκείνη τη στιγμή τον καλεί στη μεγάλη ανατροπή, η οποία οδηγεί στην ελευθερία. Αφού λοιπόν τα έχεις διαφυλάξει όλα αυτά, έλα τώρα να πάμε στην αληθινή ζωή, έλα να πάμε στην πραγματική ελευθερία, έλα να πάμε στην πραγματική χειραφέτηση, στην πραγματική ολοκλήρωση, έλα να σε οδηγήσω στην τελειότητα, η οποία είναι «ατέλεστος», όπως διδάσκουν οι Πατέρες της Εκκλησίας. «πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ δίδου τοῖς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι.» Κι εκεί ξεκίνησαν τα δύσκολα, εκεί φανερώθηκε ότι αυτός ο άνθρωπος που πλησίασε τον Χριστό δεν ήταν διατεθειμένος να κάνει κανένα, μα κανένα βήμα ελευθερίας και αγάπης, δεν ήταν διατεθειμένος ούτε ελάχιστα να ξεφύγει από το κουτάκι, το οποίο είχε φτιάξει και στο οποίο είχε επαναπαυθεί, χωρίς να μπορεί να καταλάβει ότι ήταν η φυλακή του, ότι ήταν η σκλαβιά του, ότι ήταν η ανελευθερία του, ότι ήταν η δυστυχία του. Δεν μπορώ να το κάνω αυτό και όχι απλώς δεν μπορώ να το κάνω «περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα», μας λέει ο Ευαγγελιστής Λουκάς. Έφυγε, εγκατέλειψε τον Θεό. Ξέχασε το ενδιαφέρον, τη λαχτάρα.

Προτίμησε να κρατήσει τη θρησκευτικότητα του και να χάσει τον Θεό. Προτίμησε να κρατήσει τις αρχές του, τις αξίες του, την ψευδαίσθηση ότι τηρεί τον νόμο του Θεού και έχασε τον ίδιο τον Θεό, που μπορούσε να τον ακολουθήσει αν είχε διάθεση πραγματικά να απελευθερωθεί, να αφοσιωθεί, να κάνει τη δική του επανάσταση σε βάρος τον εαυτό του.

Βλέπουμε πολλές φορές ότι οι εντολές του Θεού είναι κλειδί πράγματι, μας δίνονται ως κλειδί για να ξεκλειδώσουμε την πόρτα, αλλά δυστυχώς πολλές φορές οι άνθρωποι χρησιμοποιούμε τις εντολές του Θεού ως κλειδί για να κλειδώσουμε την πόρτα, για να μείνουμε κλεισμένοι μέσα στον εαυτό μας, για να κλείσουμε την πόρτα για να μην την ανοίξουμε στον άλλον άνθρωπο, για να μην την ανοίξουμε στην προοπτική της «καινής κτίσεως», στην προοπτική της ελευθερίας, στην προοπτική της αγάπης, στην προοπτική της υπέρβασης του εαυτού μας, στην προοπτική της πραγματικής ζωής που είναι η ζωή του Χριστού και η οποία έρχεται να μας ανοίξει δρόμους ελευθερίας, δρόμους ζωής.

Συναρπαστικά μηνύματα και βλέπετε ο Λόγος του Θεού ο οποίος «οὐδέδεται», ότι ομιλεί σε ιστορικό χρόνο δύο χιλιάδες χρόνια πίσω και παρά ταύτα είναι πολύ επίκαιρος, παρά ταύτα είναι πολύ σύγχρονος, παρά ταύτα είναι πολύ πιο μπροστά και από την εποχή μας, γιατί το μεγάλο πρόβλημα των σχέσεων μας, το μεγάλο πρόβλημα και η βάση και η αιτία των ψυχικών νοσημάτων, του εγκλεισμού στον εαυτό μας, της απομακρύνσεως του ενός από τον άλλον, της εσωτερικής και

εξωτερικής ακόμη αποστασιοποίησης και απομάκρυνσης, βρίσκεται σε αυτό ακριβώς το σημείο ότι δεν θέλουμε εμείς οι άνθρωποι να καταλάβουμε ότι μπροστά μας ανοίγεται ένας καινούργιος δρόμος, μία νέα κτίση και μία νέα ζωή αρκεί να είμαστε έτοιμοι να γκρεμίσουμε τα στερεότυπα, τα οποία έχουμε φτιάξει, να αποκαθλώσουμε το είδωλο, το οποίο έχουμε λατρέψει και είναι ο ίδιος μας ο εαυτός, να γίνουμε ανοικτοί και ανεκτοί, ανοιχτοί και ανεκτικοί, να γίνουμε άνθρωποι δεκτικοί της πρότασης ζωής την οποίαν απευθύνει ο Χριστός. Να πάψουμε να είμαστε εγκλωβισμένοι στις βεβαιότητές μας και να φοβόμαστε ότι έτσι θα γκρεμιστεί το δήθεν ασφαλές οικοδόμημα, στο οποίο βρισκόμαστε το οποίο όμως τρίζει κάθε μέρα, γέρνει κάθε μέρα, το οποίο κάθε μέρα συθέμελα συγκλονίζεται.

Έρχεται λοιπόν ο Χριστός σήμερα στον καθέναν από μας, στην καθεμία από μας, στον άνθρωπο της σημερινής εποχής που βλέπει μπροστά του τη βία στην καθημερινότητά του, που βλέπει μπροστά του τη δυσκολία συνεννόησης, που βλέπει μπροστά του την δυσκολία συντροφικότητας, που βλέπει μπροστά του την δυσκολία να ζήσει με αγάπη ακόμη και με τους ανθρώπους με τους οποίους γεννήθηκε ή μεγάλωσε μαζί ή έχει μοιραστεί τα πάντα ή έχει μοιραστεί όρκους αφοσίωσης του ενός προς τον άλλον, σε αυτόν τον άνθρωπο και στον κάθε άνθρωπο ο Χριστός απευθύνει σήμερα και πάντοτε την πρόσκληση «Δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι». Εγκατέλειψε τον πλούτο σου και πλούτος σου, δεν είναι μόνο τα χρήματα σου. Πλούτος σου μπορεί να είναι ο εγωισμός, σου πλούτος σου μπορεί να είναι τα κολλήματα σου, πλούτος σου μπορεί να ήταν ταμπού σου, πλούτος σου μπορεί να είναι οι προκαταλήψεις σου, πλούτος σου μπορεί να είναι οι καχυποψίες σου, πλούτος σου μπορεί να είναι οι φοβίες σου, πλούτος σου μπορούν να είναι οι ανασφάλειές σου. Εγκατέλειψε αυτόν τον πλούτο σου και έλα και «ἀκολουθεῖ μοι» και θα βρεις νόημα ζωής και την καινή κτίση και την αιώνιο ζωή θα κληρονομήσεις».

Παρακολουθήστε το κήρυγμα του Μητροπολίτη Φθιώτιδος κ. Συμεών:

Προ της απολύσεως ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών ετέλεσε και Αρχιερατικό Μνημόσυνο υπέρ αναπαύσεως του ζεύγους των αιμνήστων μεγάλων ευεργετών του Ιερού Ναού Αγίου Νικολάου Λαμίας και του Λυκείου των Ελληνίδων Λαμίας Γεωργίου και Ελένης Πανουργιά, οι οποίοι και δώρισαν την οικία τους όπου στεγάζεται σήμερα το Λύκειο των Ελληνίδων στο Κέντρο της Λαμίας.

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταξύ των πιστών παραβρέθηκαν: ο τ. Δήμαρχος Λαμιέων κ. Ευθύμιος Καραΐσκος, η Αντιπρόεδρος του Δημοτικού

Συμβουλίου κ. Νάγια Φαρδή, ο Δημοτικός Σύμβουλος κ. Μάριος Παπαθανασίου, η τ. Βουλευτής Φθιώτιδος κ. Ελένη Μακρή, η Πρόεδρος του Λυκείου των Ελληνίδων Λαμίας κ. Παναγιώτα Κυρατζή με σύσσωμο το Διοικητικό Συμβούλιο και τα μέλη του Λυκείου των Ελληνίδων, καθώς και εκπρόσωποι άλλων φορέων και συλλόγων του του τόπου.

Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:

(Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου)